

holdet vilde stille sig i Hovedstaden, naar vi vedtog Lovforslaget, jeg vil imidlertid ogsaa indstændig lægge Landborepræsentanterne paa Sinde, hvorledes det vil kunne komme til at se ud hos dem selv. Det er ikke nok med, at Kaserne, hvor deres Sønner skulle opholde sig, ligefrem ville blive belejrede med Utugtshuse, det er ikke nok, at deres Sønner blive udsatte for den allerstørste Fare her i Byen, men de ville ogsaa faa Fjenden at se i deres eget Land. Naar det nu vil falde en Skøge ind at ned-sætte sig paa Landet, eller hvad der ligger nærmest, i de smaa Stationsbyer, der have rejst sig ved Jærnbannerne, saa vil Sagen være ganske simpel, thi naar hun bliver opdaget, vil hun snart være hjemfalden til Straf efter § 180; Politiet kan udstede Forbud, og hun kan herefter straffes hver Gang, det paavises, at hun har drevet Utugt som Erhverv. Men naar det foreliggende Forslag bliver vedtaget, kan enhver Kvinde drive Utugtserhverv, saa meget hun vil, og med al Respekt for Landboernes Moralitet, tror jeg, hun paa adskillige Steder kan faa en ret betydelig Søgning. Paa et Punkt vil Landet endog være værre stillet end Hovedstaden, thi i Hovedstaden kender den ene ikke den anden, men lige saa lidt som det er nødvendigt paa Landet for en Smed at have en Plov uden for sit Værksted, for at Folk kan vide, at der bor en Smed, lige saa sikkert er det, at en saadan Kvinde, om hvem Talen gaar mellem Mand og Mand, let vil kunne faa sin Adresse bekendt. Skiltningen, som er næsten nødvendig i Byerne, vil være overflødig paa Landet. De Herrer nedbryde alle Skranker, vi hidtil have haft, og med vor fremskredne Kultur — tagen i daarlig Forstand — kan der komme et Øjeblik, da de bittert ville savne Straffelovens § 180.

§ 1 har jeg omtalt temmelig vidtløftigt ved første Behandling, og jeg skal derfor ikke komme nærmere ind paa den. Den gaar jo ud paa at faa en Slags Sikring tilvejebragt paa den Maade, at medens Utugtserhvervet i og for sig er straffrit, er utvetydig Opfordring til Utugt, ligegyldigt fra hvem den udgaar, fra Mand eller fra Kvinde, strafbar. Jeg har tidligere paavist, dels at denne Paragraf kan give Anledning til Politivilkaarlighed, og dels at den efter sin Ordlyd ikke yder nogen Garanti af væsentlig Betydning; der vil jo f. Eks. efter denne Paragraf ikke være noget i Vejen for, at disse Damer indlade sig i Konversation med Mandfolk paa offentlige Steder, idet dette næppe kan opfattes som

en utvetydig Opfordring til Utugt. Dernæst kommer jeg til § 2, som jeg hidtil har set bort fra, idet man slet ikke kan behandle § 2 og den øvrige Lov under et, idet § 2 og Lovens øvrige Indhold let kunne komme til at staa i et saa skarpt Modsetningsforhold til hinanden, at den ene ganske sletter ud, hvad den anden har skrevet. Indholdet af § 2 er jo det, at den Kvinde, som ifølge § 2 i Lov af 3dje Marts 1860 har faaet Tilhold for Løsgænger, og som senere er straffet efter § 1 i den foreliggende Lov, bliver straffet som Løsgænger. Indholdet af § 2 i den citerede Lov, som det ogsaa er af stor Interesse at komme lidt nærmere ind paa, skal jeg senere anføre. Følgen af Bestemmelsen i Forslagets § 2 er først og fremmest den, at den Kvinde, som har syndet mod den, efter tidligere at have faaet Tilhold efter den citerede § 2, o: som har indladt sig paa paa et offentligt Sted at opfordre til Utugt paa utvetydig Maade, for stedse forspilder den Ret, som Loven giver alle andre Kvinder til at drive Utugtserhverv. Det synes at være noget inkonsekvent, at den mindste Overtrædelse skal have saa gennemgribende Følger, men det kan jo ganske vist siges, at det er en drakonisk Forholdsregel, man har set sig nødsaget til at tage, fordi man har set, at Faren er stor for, at Forholdene ellers ville blive ganske umulige, naar vi faa den ny Lov. Det vil endvidere være ganske interessant at se, hvorledes Forslagets Vedtagelse vil indvirke paa Anvendelsen af § 2 i Løsgængeriloven af 1860. Denne gaar ud paa, at enhver, der ikke vides at have Formue, fast Næringsvej eller anden Stilling, der afgiver Betyggelse for, at han finder sit Underhold uden Skade for det almindelige, kan Politimesteren affordre Rede og Rigtighed for, hvorledes han ernærer sig, og om fornødent anstille Undersøgelse af, hvorvidt hans Udsagn er rigtigt; hvis det saa viser sig, at han ikke har noget lovligt Erhverv, gives der ham Tilhold om at skaffe sig saadant. For saa vidt han ikke kan skaffe sig det selv, bestemmer den nævnte § 2 endvidere, at Politiet skal være ham behjælpelig i saa Henseende og skal give ham Anvisning derpaa. Endelig bestemmes der, at Øvrigheden, Politimesteren, skal sættes i Stand til at paase, at han søger det Arbejde, der er anvist ham, og kan paalægge ham til visse Tider at møde til Kontrol for at give Oplysninger i saa Henseende.

Nu er det det store Spørgsmaal: Er erhvervsmæssig Utugt lovlig eller er den